

[Foged.]

løse. Der er naturligvis ting dér, som vi finder burde tages op. Her må vi også acceptere ministerens svar, at der må gives lempelse efter skøn, og vi håber, at der ikke skal opstå menneskelige tragedier i den anledning, men at man fra skattevæsenets side vil give dem en velvillig behandling. Vi indrømmer jo, at det er ikke alene for privatbanernes vedkommende, sådanne ting kan opstå, det er på mange andre områder, det er erhvervsvirksomheder, der af en eller anden grund må holde op, og i det hele taget er det noget landsomfattende og erhvervsomfattende. Men jeg tror, det var rigtigt, om ministeren over for sine embedsmænd ville tilkendegive, at når man nu i den overgangsordning, vi har, må behandle dem, der tjener mere, lempeligt, så må man så meget mere behandle dem, der tjener mindre, lempeligt. Når vi kommer over til kildeskatteordningen, er de ting jo løst automatisk; det drejer sig derfor kun om en overgangsordning, og en overgangsordning kan lettere administreres lempeligt; end hvis der er tale om noget permanent.

Vi tiltræder ministerens forslag om, at hvor kvinder træder ud af virksomhed specielt på grund af svangerskab og fødsel, vil det være en given sag, at der kan gives nedslag.

Af andre, der på den måde ligesom er kommet ind i billedet, er der de unge, som har haft en indkomst og derefter giver sig til at studere. Vi forstår vel, at hvis det er kortvarige studier, er der ikke meget at gøre, men hvis det er på mere langvarig basis, må der vel også her være grundlag for en lempelse. De unge, der ikke tjener penge, fordi de er under uddannelse, kan givetvis ikke betale alt for meget i skat; selv om de har haft en indkomst, vil en del af den være brugt, og derfor vil det ikke være let at gennemføre en uddannelse, hvis de skal have en efterfølgende tyngende skat. Vi beder derfor ministeren om også på dette område at være opmærksom på forholdet og være blød i aftrækket her.

Lidt anderledes stiller det sig derimod med spørgsmålet om ligningslovens § 27, hvor det drejer sig om nedslag for de nyetablerede. Vi takker, som vi gjorde ved første behandling, naturligvis ministeren for, at maksimumsbeløbet for nedslag for de ny-

etablerede forhøjes fra 3.000 kr. til 5.000 kr., i det håb at man også somme tider vil bruge de talstørrelser. Jeg har en enkelt sag, hvor jeg finder at der burde have været anvendt 3.000 kr. som nedslag, og så er der alligevel kun anvendt 1.000 kr. Det er naturligvis en skønssag, hvordan reglen skal bruges. Der er vanskeligheder for landbrugets unge med at komme ind i erhvervet i dag — vel også for andre unge, men mest for landbrugets unge — og vi har haft regler, som man kunne administrere, idet man kunne opstille et klart kriterium. Der foreligger en henvendelse fra landbo- og husmandsforeningerne gående ud på, at man finder forhøjelsen fra 3.000 kr. til 5.000 kr. utilstrækkelig og ønsker, at lempelsen for de nyetablerede gøres til en ret.

Som ministeren ved, har vi snakket om det mange gange, så jeg skal ikke trække det i langdrag, men jeg vil dog påstå, at når socialistisk folkeparti nu foreslår paragraffen totalt ophævet, er det en ungdomsfjendtlig handling; den ungdom, som skal ind i dansk landbrug i dag — for det er vel meningen, at dansk landbrug skal have lov til at overleve — skal også have muligheder specielt i de første år for at overleve på en sådan måde, at det ikke bliver det offentlige, der henter fortjenesten. Såfremt de ved at betale afdrag og renter og mange andre udgifter bringer en virksomhed i orden, så den virkelig kan gå, skal de ikke også have en stor skattebyrde; man må i det mindste finde frem til et kriterium, der giver dem mulighed for et rimeligt nedslag.

Som sagt har det ikke været muligt at nå frem til en afgørelse om, at nedslaget skulle være en ret. Må jeg i den anledning spørge den højtærede finansminister, om ministeren, fordi der har været en så uensartet administration og man gang på gang fra finansministeriets side har fremsat anmodning om at få den gjort så ensartet som muligt, men ikke har opnået det, om ministeren vil være medvirkende til, at man får en appelinstans. Det må være sådan, at skatterådene ikke er det eneste afgørende organ; hvis der er ulighed, må disse skatterådsafgørelser kunne indbringes for én instans — jeg kunne for den sags skyld foreslå ligningsrådet som appelinstans, hvis det var praktisk muligt — så der dog var ét sted, hvor man kontrollerede, om behandlingen